

מהו המספר לעומת הנפקה

ד"ר אריה אופיר ועמיתיו מבקשים לשמר מקצועות ומלאכות מן העבר, ולא רק מושם שבחלון ראיו להשתמש גם בימינו, אלא בעיקר כדי לקרב את הנוצר אל מלאכת הכתבים, שאינה מוכרת לו כלל. לעומת זה הקומו את מזיאן עניייל בדרך רושלים. שווה ביקור

אריה אופיר. מזיאן עם דמותו מימי בית ראשון צילום: יגיב דבורי

עצם, כפי שנינו לראות במצוות אפריקה ובמצרים, שם עדרין בוגנים כה, ומגעים לירשגים פרשיים. אז נכון, השיטה הזאת היא לא תחזר לכל בעיות הבניה בארכאולוגיה, שחתכניתה החותת מתחילה מסויימים, אבל לטה לא לאמת אותה באחריותו שלו.

אופיר: "אני חשב שתורתינו לפקסם היא בך שאנו, ابو מעצב, פורא לעצמי בעל מלאה חשב לי להיקאך, ותאנשים יידיעו להעירך תואר זה, שהולם. בבעל סלאה, תורתינו לפקסם בעשיות יותר מאשר אליו הימי נגמר בלבך."

הקונפצייה שבנינו למקום בנייה על הגסיון שלו, ועל משאלות לבי כיווץ, בבעל סלאה. אני מציב מיל הפקסם את הערכות שבענו בארכ' ואלה, רובם כרך אינם בחירים, והאתרים וקטיים.

אופיר מתלהב: "גינויות לעזיזעל נס כבודות מהמג'ור הערבי. סאן אוחדים הבערם הערביים למורשתם. אבל לכלל הציור הימיון פונקציות ערכיות ויתרונות ממלא הפקסם, טבח אוורחות האינטנסיטות ימינו, והחיות המהיר של בתסורתו ומגהנים, שגרם לניכר מחלת סדר העערבים כלפי כל מה שנקשר עם מלאה. כיום יישובים. היוצרים מול הטלווייה או המחשב, ובשכלי הסוזן הוא עניין מוכן מאליו, שקיים בתוך איריה יפה בכלבו, ורק גם הבהר, וככל מצר יסוטי. כשאנו הדמייל, עמדנו שעת ליד בעלי מלאה, לראות איך הם עברים. הכל הילך ונעלם", אומר אופיר בעצב, "הכל מתרלד. אני, כבorth, ידע, למשל, על סבבוקת צורות עיטה בסיט וההמשכו. אני יודע עליה בתיאורית, אבל גרגוניתיה. אני יכול לכצע בזופו מעשי, וכמוני יש כמוכן רכיס אתרים. ואני ניהלי מחלוקת לצורות".

הכל מתרלד

לשולה תחומיים נחלק אופיר את שיטור התרבות החומרית: מוזון ובינדר, בניה, זרכי הארם. בום זו מספקת את הזorder האסתטי. את הצרכים האתרים מספקת התעשייה, ועם הצורך האסתטי והוא לנטימי, וכך, לצורך ניתוח המדועות וההמשכו, אני מעוניין לשמר את הצלבות הישנות, במתרדים קטנים, לבססנה הימיון הפעיל. קחו למשל מלאכה כמו בנייה בבן. והרי סכנייה בניה שענלאה, והערך הצורני שלה הוא

מצולת היו עוסקים הילודים ליד גולים, הילם פרימיטיביים מושווים, תלמידים מודרניים למרי, במלאות בפגישות עם הארגזה וצביעת צמר. בפינה אחרת עסוק ילדים בעבודות פספס, אותן ייכלו, אמר, כמעט כמו שאל המלך, שיצא לאחר שישלמו, לקחת עטם לבתיהם, כמכור.

אין צורך להוסיף, שגם סדרת הארכיאולוגיות במקומות, צפוי למוגיאו כאן שרווי זהה תקלאות קדומה, אבל בשום שוף לא ציפו לחשוף שרידי וילה מפוארת מן התקופה הרומית, מוסף המאה השנייה, בה התגorder עם משפטו קצין בכיר בגבאי רומי, החפירות השופו שרידי קירות מציריים, וריצפת פסיפס מפוארת, שסקמה לאחרונה, ובו מוטיבים רומיים אופיניים: סמלי עונת השנה, ורומיות של

אופיר מתרגש מחדש עם כל כבוצת ילדים שמנעה למקום, וננהה להוויה בתהගנותו קילוח המבקרים במקומות.

ד"ר אופיר, שעד מועד 14 שנים בראש החוג לצורפות "בצלאל", נטה את האקרמיה כדי להיות בעל מלאה, כרך השני, ביום הוא יוצר בבסטודיו הצורפות, אותה הוא יוצר בסטודיו היישורי שלו, המשמש גם כמשרד ניהול התאר בענייל.

על עניין שימור המקצועות העתיקים כואב לו, אישית, שאות מקצועות התרבות בברבות השנים המסגרות. והוא איה הכרול מרקע את הברול, מחשל אותו על ידי חומרו, בכזרה כזאת, כשהברול

הוא מתרך, היה יכול להרחבו ולשנות צורתו, תוך תהליך החישול. בתקופה הקרויה לא חיבור באמצעות ריתוכים, ועוד איה הכרול ייש בין השנאים. אופיר:

"הנפח היה מרקע את הברול, משטרתנו על עניין שימור המקצועות העתיקים כואב לו, בכזרה כזאת, כשהברול היה מתרך, היה יכול להרחבו ולשנות צורתו, תוך תהליך החישול. בתקופה הקרויה לא חיבור באמצעות ריתוכים, כמו היום, ושפת החומר של הברול נפתחה הדת שווה מזו של המסגרות. אחרי עבודות ותיקו באה לדידי ביטוי הטקסטריה של הברול, וכן גם שפת החומר".

יש כאן, איפוא, ערוגות קלאיות, המבוקרות בשיטות עיבוד עתיקות, ומשקורת بما המכין הקולחים ווורומים בתועלות, ונוצרם בביברות, יש סדרנות שרדי גדרות, דרכים ומרוגות קלאיות, וכן מערכת מים שהובילה את מי המעיין מהר ירושלים, גם עיריאל בפסיפס,

ושופע תדריר. מכאן גם כוח המשיכה שהיה למקומות עוניים, ובעיר קרו

ירושלים, הן שישו ל"עמותת ענייל" להתחילה, לפני ארבע שנים, את עברות החפירות באהה, ולפתות, לפני שנים, את המיויאן.

כאמור, לא סתם מזיאן, אלא מזיאן טכנולוגי שוקק חיים, מרכז פעילות של סדרנות ללימוד מקצועות הולכים וועלמים.

בחיי אלא העניין הזה, הבויאו בעיר יעל. הלוח שלו גורש, בפיגישות עם אוחרים ובעיר תורמים שיכלו לסייע באחווה וסיפור המקם. הוא מארגש, והוא אמר, כמעט כמו שאל המלך, שיצא לחפש אתנות ומוגיא מליה.

והנשלה? בשחלו החפירות הארכיאולוגיות במקומות, צפוי למוגיאו כאן שרווי זהה תקלאות קדומה, אבל שום לא ציפו לחשוף שרידי וילה מפוארת מן התקופה הרומית, מוסף המאה השנייה, בה התגorder עם משפטו קצין בכיר בגבאי רומי, החפירות השופו שרידי קירות מציריים, וריצפת פסיפס מפוארת, שסקמה לאחרונה, ובו מוטיבים רומיים אופיניים: סמלי עונת השנה, ורומיות של המבקרים בו שותפים באופן פעיל בתצוגה. ובuczam, אפילו המילה הצוגה אינה מתאימה כאן.

המודיאן עיריאל משמר את מרכיביו התרבות העתיקה, והופך אותו למציאות במקומות, נשאים את חותם הלגון הרומי העשורי, שהצרו הוויה נתגלו גם שני כתבי בית שני. בחזר הוויה נתגלה במקום גם שני כתבי מריח, ולאחרונה נתגלה במקום גם שני כתבי פסיפס נוספת, שטורה היטב, ועליה ציור כוכב בעל ששה קומות (מגן דוד). אופיר נפעם מהתגלויות. לדעתו עסקו בעלי הבית הרומיים, וכן עכירותם ומשתריהם, ובמספר רב של מלאות ואומניות, חילקו

חינויים וימיומיות, ואת אלה הוא מבקש להחזיר ולשمر בהם במוניון. כאמור, לא סתם מזיאן, אלא מזיאן טכנולוגי שוקק חיים, מרכז פעילות של סדרנות ללימוד מקצועות הולכים וועלמים.

יש כאן, איפוא, ערוגות קלאיות, המבוקרות בשיטות עיבוד עתיקות, ומשקורת بما המכין הקולחים ווורומים בתועלות, ונוצרם בביברות, יש סדרנות שרדי גדרות, דרכים ומרוגות קלאיות, וכן מערכת מים שהובילה את מי המעיין בניקבה תת קרקעית, אל שדי ביריות, שנבנו ושפכו מספר פעמים במאה העשירות. עוד נמצא כאן כלי חרס וחוכיות,

שרדי בית ברות. מכאן גם כוח המשיכה שהיה במקומות עוניים, ובעיר קרו

כל אלה מעידים כי במקומות פעל,

בתקופות שונות עשרות חוות חקלאיות, שהשתלבו בעורף החקלאות של ירושלים, ומספרם לה מזיאן חווה כזאת, ובכונה מוקמיות. כן יוכדו

במקומות עוניים, ובאזור היסטורי,

מספר ונפח

היה יומם קיץ חמ בשבוע שuber, כשירנו לענייל. אופיר היה שם, שמע ים אחר על גרשון, ארכיאולוג, ועל שאפתנו לקים מזיאן פעיל בענייל. אופיר נדלק, ונרתם לשירות קשרים ולגיטים תורמים לקידום הפרויקט. בעורשה

ד' ר' אריה אופיר, צורף, ובעיר ירושלים, הגיצים הראשונה שעוליה מן המושג המוכר היטב, "מזיאן". והוא, מכל מקום, לא תכוון לסדרת מזינים דוממים, הגיצים על הרצפה או תלילים על הקירות, שהגהו הרים בנהל רפואי, מסוף המאות של ירושלים, את מזיאן ענייל, יחד עם עיתויים טبع וארכיאולוגים.

ההכרות העתיקה, והופך אותו למציאות במקומות, נשאים את חותם הלגון הרומי העשורי, שהצרו הוויה נתגלו גם שני כתבי בית שני. בחזר הוויה נתגלה במקום גם שני כתבי מריח, ולאחרונה נתגלה במקום גם שני כתבי פסיפס נוספת, שטורה היטב, ועליה ציור כוכב בעל ששה קומות (מגן דוד).

אופיר נפעם מהתגלויות. לדעתו עסקו בעלי הבית הרומיים, וכן עכירותם ומשתריהם, ובמספר רב של מלאות ואומניות, חילקו

חינויים וימיומיות, ואת אלה הוא מבקש להחזיר ולשمر בהם במוניון. כאמור, לא סתם מזיאן, אלא מזיאן טכנולוגי שוקק חיים, מרכז פעילות של סדרנות ללימוד מקצועות הולכים וועלמים.

בדומה למקומות אחרים חפירה נחשפו במקומות עוניים, וריצפת קבוקים שופע תדריר. מכאן גם כוח המשיכה שהיה במקומות עוניים, ובעיר קרו

החפירות באהה, ולפתות, לפני שנים, את המיויאן. בתקופה תחת קרקעית, אל שדי ביריות, שנבנו ושפכו מספר פעמים במאה העשירות. עוד נמצאו כאן כלי חרס וחוכיות,

שרדי בית ברות. מכאן גם כוח המשיכה שהיה במקומות עוניים, ובעיר קרו

כל אלה מעידים כי במקומות פעל,

בתקופות שונות עשרות חוות חקלאיות, שהשתלבו בעורף החקלאות של ירושלים, ומספרם לה מזיאן חווה כזאת, ובכונה מוקמיות. כן יוכדו

במקומות עוניים, ובאזור היסטורי,

וילה רומאית

אופיר נשמע ומתנגד כאילו אין כו

משום שבחלקו ראי
זינה מוברת לו כלל.
לקר

אריה אופיר. מוזאון עם חזות מימי בית ראשון

עצום, כפי שניתן לראיון, ובמקסיקו, שם עזין בלהיינס טרשיים. זאת היא לא פתרון לא באך, אבל לטה לא לא מיטויים, שהטכנית להמי אם אדם רוצה לחיות שביבא והרי שבמוקם להבייא יכול במו ידיו להקם מיפה בנוף וככיבוה. גם לבנות באבן יודעים, קבע בערך בטכנית הזאת במו ש. את העברים שבני נארן אינם בחורים, והאחרים אופיר מתלהב "טגי" קבוצות מהמנזר העזים הגערנים העורבים למושג הヅיבור הירושלמי, ובען המזיאן פונקציות החסכות, נכח אוורור ימינו, והפיזיות המתה ומגניהם, שגרם לנו הצעירים כלפי כל מלאה. כוים ישבר הטלויזיה או המחשב והוא עניין מוכן מאל אריה יפה בכלבו, וכמרכז יומיומי. כשאני שעות ליד בעלי מלאק שעברדים. הכל הולך ונע בעצב, הכל מתגלגל, למשל, על סכירת צו גרטליצה. אני יורע על המלאכות היישנות, במימדים קטנים, בתנסת המזיאן הצעיל. קרי לשלט בניה שנעלמה, והערך הזרוני שלה הוא לצורות".

החוויות החלה ונמשכה עד שנגמר התקציב. או יצא אופיר למסע גויס תריסות נספה, לטינו המשך החופרות. סופו, שלאחר 14 שנים ב'בצלאל' הפך אופיר להיות טרכו המזיאן והאייאולוג שלו. המשמש גם כמשרד בעין-יעל.

אופיר: "אני חשב שהרומתי למקומות היא בך שני, ابن מעצב, קורא לעצמי בעל מלאה, חשוב לי להיקרא לך, ושאנשיס יידעו להעריך תואר זה, שהולך ונעלם. ככל טלאטה, תרומתי למקומות בעשיות יותר מאשר אילו הייתי מגהץ כלכדר. הקנטזיה שבנותי למקומות בנייה על בגזיו של, ועל משלאות לבי ביצרא, ככל מלאה. אני מציב מול המוקם את ציפויי כאבן יוצר, וזה מתאים גם למקומות".

הכל מתגלגל

לשושה חותמים מתקף אופיר את סיומו התרבות החומרית: מוזון וביגוד, בנייה, ומלאות. "בעבר נועז המלאכות לספק צרכי האדם. כוים זו מספקות את הצורך האסתטי. את הארכיטקט האסתטי הוא התעשיית. גם הצורך טיפוח הנדרשות ליניטים, וכן, לצורך טיפוח הנדרשות וההשכחות, אני מטעוני לשמר את המלאכות היישנות, במימדים קטנים, בתנסת המזיאן הצעיל. קרי לשלט בניה שנעלמה, והערך הזרוני שלה הוא

עסקים חולדים ליד גולים, מיטיבים-משוחררים. חלקם לטרי, במלאות הטוויה, ריעת צורה, בפינה אחרית עסקו בודדות פסיפס, אותו יובילו, שלמו, לקחת עמם לבתיהם,

דרדר להוציא, שנם סדנת גייעה למקום, וננה להיווך כdry, שעד משך 14 שנים בראש רפנות ב'בצלאל', נטש את כדי להיות בעל מלאה, כיום הוא מסתפק באמנותו, אותה הוא יוצר בסטודיו שלו, המשמש גם כמשרד בעין-יעל.

זו שימור המקצועות העתיקים במקרה ובפתואם. כבר שנים אישית, שאט מקצועות הנפחות ברובות השנים המՏגרות. אווה, הבדל שיש בין השנהים. אופיר: מפרק את הבROL, מחסל אותו מומו, ובצורה כזאת, כשהברול נבדל, היה יכול להריכבו ולשנות גורר תהליך החישול. בתקופה לא חיבורו באמצעות ריחוקים, וכך, וشفת החומר של הבROL היהת שונה מזו של המՏגרות. הוותה הריקוע באה ידי בייטו הש של הבROL, וכן גם שפת

ברול, וכך גם באבן. הבניה סבור אופיר, אפקטיבית הרבה גם עשרה ומעניינת יותר, בשיטת הבניה העתיקה בסביבים, והטקטורה שנוצרת במסבים, ובגדלים שונים. היה מתחייב אבן בגדלים שונים. מתחכמת ללא מלט, תומכים את ייון בכך שתוקעים אבנים קesian גורלו. כתוצאה מטכנית העשרת הטקטורה שהאבן יוצרת". אופיר מיצר על שעבר זמנם של דדה וחומר, והפרקטיות והיעילות אל חלקה טוביה. והרי "לא תמיד פש את התועלת המעשית בלבד. גם נספחים, בתפקידו ב'בצלאל', אחד על גרשון, ארכיאולוג, ועל להקים מזיאן פעיל בעין-יעל. גדרך, ונרתם לשירות קשרים וורומים לילדים הפרויקט. עברות לא פחות".

אריה אוסור. מוויאן עם דודה מימי בית ראשו צילום: יגאל דבורי

עצום, כפי שנitin לראות בפעם אפריקה ובמקסיקו, שם עדרין בוגנים כר, ומגיעים להישגים מרשימים או נכון, השיטה הזאת היא לא פתרון לכל בעיות הבניה בארץ, אבל לטה לא לאמת זהה באזרחים מסויימים, שהטכנית הזאת מתאימה לדמי אם ארט רוזה לבנות מהבן בחצר, הרי שבמקרים להבניה מבנה מודרני, הוא יכול כמו ידיו להקים מבנה ברוך, שישתלב יפה בנוף ובביבה".

גם לבנות באנו יבשה אתנו לא יודעים, שבעם בצעיר אופיד. כדי לבנות בטכנית הזאת כמו שציד, עלינו לחפש את הערכים שבנו בארץ, ואלה, רובם כבר אינם בחיים, והאחרים וקיטם.

אפשר מטלבה "תיגיעת לעזיזיעל גם קבוצות מהמנור הערבי. סאן חדרים הבורים הערביים למסורתם. אבל לכלל הביצור הישראלי, ובעיר הנופר, ממלא המוויאן פונקציות ערכיות וחינוכיות חשובות, נכח אוירית האינטנסן של ימינו, והפיזות המהיר של בתסורתו ומגהנים, שגרם לניכור מוחלט צדר הצעירים כלפי כל מה שנתקדר עט מלאכה. ביום יישבים היילרים מול הטלוויזיה או המחשב, ובשכילים הסווון הוא עניין מוכן מאלוין, שקיגיט בתוך אריה יפה בכלבו, וכד גם ונבר, וכל מרכז יוטומי. כשגנאי היהתי ילך, עמדנו שעת לדי בעליך מלאכה, לארות איד וט שעדרים. הכל והליך ונעלם", אומר אופיר בעצב, "הכל מתרולר. אני, עצותה, יודע, למשל, על שכנית צורפת עתיקה בסמ גורניציה. אני יודע עליה בתיאודריה, אבל לא יכול לבקש באפונ מעשי, וכטוני יש לנו רכיבים אחרים. ואני נידלתי מחלוקת לצורפות".

החוויות החלה ונמשכה עד שגמר התקציב. אז יצא אופיר לטסע ג'ויס תרומות נסף, למיטו המשדר החזרות. סופו, שלאחר 14 שנים ב"בלאל" הפך אופיר להיות מרכז המזיאן והאידאולוג שלו.

אופיר: "אני חשב שהחומרתי לטקס הריא בכרך שני, און מעצב, קורא לעצמי בעל מלאכת השוב לי להזכיר כך, ושאנשים יידעו להעריך תואר זה, שהולר וגולם. בבעל מלאכת, תרומותי לטקס מעשית יותר מאשר אילו הייתה מנהל בלבד".

"הקונפסציה שבניתו לטקס בנייה על הגסן שלוי, ועל משאלות לבוי ביצור, בבעל טלאה. אני מציב מול המוקם את צפורי כאמו יוצר, וזה מתאים גם לטקס".

הכל מתדרדר

לשושה תחומים מחלק אופיר את שיטור התרבות החומרית: מזון וביגוד, בנייה, ומלאות. "בעבר נועד המלאכות לספק צרכי האדם. כיום מספקות את הצורך האסתטי. את הצרכים האתוריים מספקת התעשייה. גם הצורך האסתטי הוא לניטמי, ולכן, לפחות טיפולו המדועת והחומרית, אני טעוניין לשמור את המלאכות הישנות, במינורות קטנים, במנסרת המזיאן הפעיל. קטן למשל מלאכה כמו בניית כבוץ. וזה סכינית בניה שנעלמה, והערך הזרוני שלה הוא

אריה אוסור. מוויאן עם דודה מימי בית ראשו צילום: יגאל דבורי

עצום, כפי שנitin לראות בפעם אפריקה ובמקסיקו, שם עירין בונים כר, ומגיעים להישגים מרשימים או נכון, השיטה הזאת היא לא פתרון לכל בעיות הבניה בארץ, אבל לטה לא לאמת זהה באזרחים מסויימים, שהטכנית הזאת מתאימה לדמי אם ארט רוזה לבנות מהבן בחצר, הרי שבמקרים להבניה מבנה מודרני, הוא יכול כמו ידיו להקים מבנה ברוך, שישתלב יפה בנוף ובביבה".

גם לבנות באנו יבשה אתנו לא יודעים, שבעם בצעע אופיד. כדי לבנות בטכנית הזאת כמו שציד, עלינו לחפש את הערכים שבנו בארץ, ואלה, רובם כבר אינם בחיים, והאחרים וקיטם.

אפשר מטלבה "תיגיעת לעזיזיעל גם קבוצות מהמנור הערבי. סאן חדרים הבורים הערביים למסורתם. אבל לכלל הביצור הישראלי, ובעיר הנופר, ממלא המוויאן פונקציות ערכיות וחינוכיות חשובות, נכח אוירית האינטנסן של ימינו, והפיזות המהיר של בתסורתו ומוגנים, שגרם לניכור מוחלט צדר הצעירים כלפי כל מה שנתקדר עט מלאכה. ביום יישבים היילרים מול הטלוויזיה או המחשב, ובשכילים הסווון הוא עניין מוכן מאלוין, שקיגיט בתוך אריה יפה בכלבו, וכד גם ונבר, וכל מרכז יוטומי. כשגנאי היהתי ילך, עמדנו שעת לדי בעליך מלאכה, לארחות אדר וט שעדרים. הכל והליך ונעלם", אומר אופיר בעצב, "הכל מתרולר. אני, עצותה, יודע, למשל, על סכבייה צורפות עתיקה בסיס גורנולציג. אני יודע עליה בתיאודריה, אבל לא יכול לבקש באפונ מעשי, וכטוני יש לנו רכיבים אחרים. ואני נידלתי מחלוקת לצורפות".

החוויות החלה ונמשכה עד שגמר התקציב. אז יצא אופיר לטסע ג'ויס תרומות נסף, למיטו המשדר החזרות. סופו, שלאחר 14 שנים ב"בלאל" הפך אופיר להיות מרכז המזיאן והאידאולוג שלו.

אופיר: "אני חשב שהחומרתי לטקס הריא בכרך שני, און מעצב, קורא לעצמי בעל מלאכת השוב לי להזכיר כך, ושאנשים יידעו להעריך תואר זה, שהולך ונעלם. בבעל מלאכת, תרומותי לטקס מעשית יותר מאשר אילו הייתה מנהל בלבד.

"הכנסייה שבנויות לטקס בנייה על הגסן שלוי, ועל משאלות לבוי ביצור, בבעל טלאה. אני מציב מול המוקם את צפורי כאמו יוצר, וזה מתאים גם לטקס".

הכל מתדרדר

לשושה תחומים מתקל אופיר את שיטור התרבות החומרית: מזון וביגוד, בנייה, ומלאות. "בעבר נועד המלאכות לספק צרכי האנשים. כיום מספקות את הצורך האסתטי. את הארכיטקט האסתטי הוא התעשייתן. גם הצורך לטיפוח המדיניות לניטמי, ולכך, לפחות טעוניין לשמור את והמשכיות, אני טעוניין לשמר את המלאכות הישנות, במינורות קטניות, במסגרת המזיאן הפעיל. קטן למשל מלאכה כמו בניית כבוץ. וזה סכinit בניה שנעלמה, והערך הזרני שלה הוא

מהו המՏגר לעומת הנפה

ד"ר אריה אופיר ועמיתיו מבקשים לשמר מקצועות ומלאכות מן העבר, ולא רק ממשום שבחלקן ראוי להשתמש גם בימינו, אלא בעיקר כדי לקרב את הנער אל מלאכת הכתבים, שאינה מוברת לו כלל. ולכן זה הקומו את מזיאנו עזיזיאל בדורם ירושלים. שווה ביקור

מושכלת זו עסוקים היולדים ליד גולות, החקם פרימיטיביים מושווים, חללים מודרניים למדרי, במלאכות הטוויה, הארגנה וצביעת צמר. בפינה אחרת עסוק ילדים בעבודות פסיפס, אותן יכולו, לאחר שישלםו, לקחת עטם לבתייהם, כמכרת.

אין צורך להוסיף, שגם סדרנת הארכיאולוגית היא "על אמרת", ולא רק משחק, שכח החפירות המתkieימות כאן מניבות, חדשות לבקרים, ממצאים מתקדים.

אפשר מתרגש מהדרש עם כל קבוצת ילדים שמנגינה למקום, ונפנה להיווכח בהתגברות קילוח המבקרים במקום. ד"ר אופיר, שעמד משך 14 שנים בראש ההוג לזרופות ב"כגלא", נטה את האקדמיה כדי להיות בעל מלאכה, בדבריו. כוים הוא מסתפק באמנותו, הצורות, אותה הוא יוצר בסטודיו היישורי של המשמש גם כմדריך ניהול התארך בעזיזיאל.

על עניין שימור המקצועות העתיקים לא נפל במקורה ובפתחותם. כבר שנים כואב לנו, אישית, שאות מקצוע הנפחות החליפה ברבות השנים המסגרות. אופיר, עוד איה הבדר יש בין השניים. אופיר: "הנפה היה מרקע את הבROL, מחשל אותו על ידי חיכומו, ובכזרה כזאת, כשהברול רהה מתרך, היה יכול להרחבו ולשנות צורתו, תוך תhaltיך החישול. בתקופה הקדומה לא חיברו באמצעות ריתובים, כמו היום, ושמת החומר של הבROL בנסיבות היהת שונה מזו של המסגרות. אחרי עבודות הריקוע באה לדידי ביטוי הטקסטורה של הבROL, וכן גם שפת החומר".

כך בברול, וכך גם באבן. הבניה העתיקה, סבור אופיר, אפקטיבית הרבה יותר, וגם עשרה ומענינית יותר, ויזואלית: "בשיטות הבניה העתיקה משתמשים באבניים, והtekstura she-nozarot יוצרת טיח אבן בגודלים שונים. היה שהבנייה מתבצעת ללא מלט, תומכים את אבני הבניין בכך שתותקים אבניים קטנים בתוך אבני גדרות. כתוצאה מתכניקה מסוימת, מעשרת הטקסטורה שהאבן יוצרת". ככל, אופיר מיציר על שubar ומנס של ערכי צורה וחומר, והפרקטיות והיעילות כבשו כל תקופה טוביה. והרי "לא תמיד ניתן להפוך את התועלות המעשית בלבד. יש ערכים נוספים, החשובים לא פחות".

כשעדין שימוש בתפקידו ב"כגלא", שמע וום אחד על רשותו, ארכיאולוג, ועל שאיפתו להקים מזיאנו פעל בעזיזיאל. אופיר גובל, ונרתם לשירותם קשרים ולגיטם תורמים לקידום הפרויקט. עבורת

בחייו אלא העניין הזה, המזיאנו בעיר ישל. הלוח שלו גודש בפגישות עם אוחרים ובעיר תורמים שיווכלו לסייע באחיה ושיפור המקומות. הוא מרגינש, והוא אומר, כמעט כמו שאול המלך, שיצא לחפש אתנות ומצוות מלוכה.

הנשלה? בשלהי החפירות הארכיאולוגיות במקום, ציפו למצאה כאו שרידי חווה קלאלית קדומה, אבל בשום אופן לא ציפו לחשוף שרידי וילה מפוארת מן התקופה הרומית, מוסף המאה השנייה, בה התגורר עם משפטו קצין בכיר בזכא רומי. החפירות חקרו שרידי קירות מצוירים, וויצת פסיפס מפוארת, שוקמה לאחרונה, ובבה מוטיבים רומיים אופיניים: סמלי עונות השנה, ורומיות של חיים ויצורים מיתולוגיים.

הכלים, האריחים ורעפי החרס שנמצאו במקום, נושאים את חותם הלגיון הרומי העשורי, שנגה בירושלים לאחר חורבן בית שני. בחרז הוילה נתגלו גם שני בתים מרוחץ, ולאחרונה נתגלתה במקום ריצפת פסיפס נוספת, שפורה היטב, ועליה צויר כוכב בעל ששה קצוות (מגן דוד).

אפשר לנפם מהתגלויות. לדעתו עסקו בעלי הבית הרומים, וכן עברים ומשתריהם,

במספר רב של מלאכות ואומניות, ואת אלה הוא מבקש להחיות ולשמר כזום במזיאנו. כאמור, לא סתם מזיאנו, אלא מזיאנו טכנולוגי שוקק חיים, מרכז פעילות של סדרנות ללייזר מקצועות הולכים ונעלמים.

יש כאן, איפוא, ערוגות קלאליות, המעוברות בשיטות עיבוד עתיקות, ומוסקות וכי עמיון הקולחים וורומים בתעלות, וגארזים בבריכות, יש סדרנות אריגה, קדרות, פסיפס, קלילית סלים ועיבורות בענפי וות, אחר, תמר ווער. כל אלה פתווחות לכל המשפטה, ומונחות עיי' אנשי מקצוע אקדמי. בעודף ולא רוחק מתבונן אופיר להוסיף אל הסדרנות הקיימות גם סדרנות לנפות, ניפות וכוכיות, ובניה באבן מקומית. כן יעכדו במקומות, בשיטות העתיקות הוכח, ויתים לשמן, ענבים ליין, ומוציאי חלב לגביינות.

מՏגר ונפה

היה יומם קיץ חמ בשבוע שubar, כשירדנו לעזיזיאל. אופיר היה שם, כמוכן, והוא גם ילדיים רבים מכמה גנים, ותלמידי בית ספר ירושלמיים. בחורשה

את כללה דברי

ד' אריה אופיר, צורת, ובעיר ירושלמי, מודע, כמובן, לאסוציאציה הראשונה שעוליה מן המושג המוכר היטב, "מזיאן". הוא, מכל מקום, לא התכוון LSD רוזנשטיין זוממיים, הניצבים על הרצפה או תלולים על הקירות, כשנהגו והקם בנחל רפואיים, בסמוך לשכונת הדרומי של ירושלים, את מזיאנו עזיזיאל, יהוד עם עמיתיו, אנשי טבע וארכיאולוגים. אופיר – אמן ואיש אקדמיה, המדריך להגדר עצמו "בעל מלאכה" – וחבריו, התכוונו למשחו אחר, חי ותונס. כזה, שהמבקרים בו שותפים באופו פעל בתצוגה. ובעצם, אפילו המילה תצוגה אינה מתאימה כאן.

המזיאנו בעזיזיאל משמר את מרכibi התרבות העתיקה, והופך אותו למציאות חייה ופעילה, באמצעות טכניקות עתיקות והאמתן לצרכים המודרנניים. כאן משתמורים, ושבים לתחיה ולפעילות, מקצועות הולכים ונעלמים, כמו מקצוע הנפחות, למשל, שפינה את מקומו למסגרות, וכן ארגנת, עבורה בפסיפס, ועוד.

תודות מגוריים צבוריים, ובעיר קרו ירושלים, הן שסייעו לעזיזיאל להתחilih, לפני ארבע שנים, את עברות החפירות באתר, ולפתות, לפני שנתיים, את המזיאנו לקהל הרחוב.

בדומה לمعיניית אחרים הבודקים מהרי ירושלים, גם עזיזיאל הוא מעין שופע תדר. מכאן גם כוח המשיכה שהוא מקום בעניין קלאים לאורך ההיסטוריה. בארבע עונות חפירה נחשפו במקומות שרדי גדרות, דרכים ומרוגות קלאליות, וכן מערכת מים שהובילה את מי המעיין בניקבה תת קרקעית, אל שדי בריכות, שנבנו ושפכו מספר פעמים במשך מאות העשורים. השדרי בית ברות.

של גיל של העת, שדרי בית ברות. בכל אלה מudyim כי במקומות פועלות תקופות שונות של חוות חקלאיות, שהשתלבו בעורף החקלאי של ירושלים, וספקו לה מוצרי קלאלות ותעשייה.

הוזן בין כבב חווה כזאת, מיימי בית ראשון, שכברקע הנוף הגליל של עזיזיאל, הוכיחו לה,

אופיר נשמע ומתנהג אליו אין כו

מהו המՏגר לעומת הנפה

ד"ר אריה אופיר ועמיתיו מבקשים לשמר מקצועות ומלאכות מן העבר, ולא רק ממשום שבחלקן ראוי להשתמש גם בימינו, אלא בעיקר כדי לקרב את הנער אל מלאכת הכתבים, שאינה מוברת לו כלל. ולכן זה הקומו את מזיאנו עזיזיאל בדורם ירושלים. שווה ביקור

מושכלת זו עסוקים היולדים ליד גולות, החקם פרימיטיביים מושווים, חללים מודרניים למדרי, במלאכות הטוויה, הארגזה וצביעת צמר. בפינה אחרת עסוק ילדים בעבודות פסיפס, אותן יכולו, לאחר שישלםו, לקחת עטם לבתייהם, כמכוררת.

אין צורך להוסיף, שגם סדרנת הארכיאולוגיות במקומם, ציפו למצואן באחורה ושיפור המקומות. הוא מרגינש, והוא אמר, כמעט כמו של מלך המלך, שיצא לחפש אתנות ומצוות מלוכה.

אפשר מתרגש מהדרש עם כל קבוצת ילדים שמנגינה למקום, וננהנה להיווכח בהתגברות קילוח המבקרים במקומות. ד"ר אופיר, שעמד משך 14 שנים בראש ההוג לזרופות ב"כגלא", נטה את האקדמיה כדי להיות בעל מלאכה, כדרכיו. ביום הוא מסתפק באנוננו, התזרופות, אותה הוא יוצר בסטודיו היירושלמי שלו, המשמש גם כמשדר ניהול האתדר בעזיזיאל.

על עניין שימור המקצועות העתיקים לא נפל במקורה ובפתאותם. כבר שנים כואב לנו, אישית, שאת מקצוע הנפחות החליפה ברבות השנים המנסגרות. אופיר, ועוד איה הבדול יש בין השניים. אופיר: "הנפה היה מרקע את הבROL, מחשל אותו על ידי חיכומו, ובכזרה כזאת, כשהברול רדה מתריך, היה יכול להרחבו ולשנות צורתו, תוך תhalt החישול. בתקופה הקדומה לא חיברו באמצעות ריתובים, כמו היום, ושמת החומר של הבROL בנסיבות היהת שונה מזו של המנסגרות. אחרי עבודות הריקוע באלה לדידי ביטוי הטקסטורה של הבROL, וכן גם שפת החומר".

כך בברול, וכך גם באבן. הבניה העתיקה, סבור אופיר, אפקטיבית הרבה יותר, וגם עשרה ומענית יותר. יותר, ויזואלית: "בשיטת הבניה העתיקה משתמשים באבניים, והtekstura השונה שוניות. היה יוצרת טיח אבן בגודלים שונים שהבנייה מתבצעת ללא מלט, תומכים את אבני הבניין בכך שתותקים אבניים קטנים בתוך אבניים גודולים. כתוצאה מתכוניתה של ערכיה צורה וחומר, והפרקטיות והיעילות כבשו כל תקופה טוביה. והרי "לא תמיד יש ערכים נוספים, החשובים לא פחות".

כשעדינו שימוש בתפקידו ב"כגלא", שמע ושם אחד על רשותו, ארכיאולוג, ועל שאיפתו להקים מזיאנו פועל בעזיזיאל. אופיר גובל, ונרתם לשירותם קשרים ולגיטם תורמים לקידום הפרויקט. עבורת

בחייו אלא העניין הזה, המזיאנו בעיר ישל. הלוח שלו גודש בפגישות עם אוחרים ובעיר תורמים שיווכלו לסייע באחורה ושיפור המקומות. הוא מרגינש, והוא אמר, כמעט כמו של מלך המלך, שיצא לחפש אתנות ומצוות מלוכה.

האריכיאולוגיות במקומם, ציפו למצואן באחורה, שידי חוה הקלאית קדימה, אבל בשום אופן לא ציפו לחשוף שרידי וילה מפוארת מן התקופה הרומית, מסוף המאה השנייה, בה התגורר עם משפטו קצין בכיר בזכא רומי. הփירות החשו שרידי קירות מצוירים, וויצת פסיפס מפוארת, שוקמה לאחרונה, ובבה מוטיבים רומיים אופיניים: סמלי עונות השנה, ורומיות של חיים ויצורים מיתולוגיים.

הכלים, האריחים ורעפי החרס שנמצאו במקומות, נושאים את חותם הלגיון הרומי העשורי, שננה בירושלים לאחר חורבן בית שני. בחרז הוילה נתגלו גם שני בתים מרוחץ, ולאחרונה נתגלתה במקום ריצוף פסיפס גוספת, שפורה היטב, ועליה צייר כוכב בעל ששה קצוות (מגן דוד).

אפשר נפעם מהתגלויות. לדעתו עסקו בעלי הבית הרומיים, וכן עבדיהם ושרותיהם.

במספר רב של מלאכות ואומניות, ואת אלה הוא מבקש חיוניות ויומיומיות, ולהשמר כזאת במזיאנו. כאמור, לא סתם מזיאנו, אלא מזיאנו טכנולוגי שוקק חיים, מרכז פעילות של סדרנות ללייזר מקצועות הולכים ונעלמים.

יש כאן, איפוא, ערוגות קלאיות, המעוברות בשיטות עיבוד עתיקות, ומוסקות וכי עליון הקולחים וורומים בתעלות, וגארזים בבריכות, יש סדרנות אריגה, קדרות, פסיפס, קלילית סלים ועבודות בענפיות, אחר, תמר, ווער. כל אלה פתוחות לכל המשפטה, ומונחות עיי' אנשי מקצוע אקדמי. בעודף ולא רוחק מתבונן אופיר להוסיף אל הסדרנות הקיימות גם סדרנות לנפות, ניפות וכוכיות, ובניה באבן מקומית. כן יעכדו במקומות, בשיטות העתיקות הוכח, ויתים לשמן, ענבים ליין, ומוציאי חלב לגבינות.

מסגר ונפה

היה יום קיץ חמ בשבוע שubar, כשירדנו לעזיזיאל. אופיר היה שם, כמוכן, והוא גם ילדיים רבים מכמה גנים, ותלמידי בית ספר ירושלמי. בחורשה

את כללה דברי

ד' אריה אופיר, צורת, ובעיר ירושלמי, מודע, כמובן, לאסוציאציה הראשונה שעוללה מן המושג המוכר היטב, "מזיאן". הוא, מכל מקום, לא התכוון LSD סדרת מזגמים דוממים, הניצבים על הרצפה או תלולים על הקירות, כשנהגו והקם בנהל רפואיים, בסמוך לשכונת הדרומי של ירושלים, את מזיאנו עזיזיאל, יהוד עם עמיתו, אנשי טבע וארכיאולוגים. אופיר – אמן ואיש אקדמיה, המעדית להגדר עצמו "בעל מלאכה" – וחבריו, התכוונו למשחו אחר, חי ותונס. כהה, שהמבקרים בו שותפים באופו פעל בתצוגה. ובעצם, אפילו המילה הצוגה אינה מתאימה כאן.

המזיאנו בעזיזיאל משמר את מרכibi התרבות העתיקה, והופך אותו למציאות חייה ופעילה, באמצעות טכניקות עתיקות והאמתן לצרכים המודרניים. כאן משתמורים, ושבים לתחיה ולפעילות, מקצועות הולכים ונעלמים, כמו מקצוע הנפחות, למשל, שפינה את מקומו למסגרות, וכן ארגנת, עבורה בפסיפס, ווער.

תודות מגוריים צבוריים, ובעיר קרו ירושלים, הן שסייעו ל"עמותת עזיזיאל" להתחilih, לפני ארבע שנים, את עברות החפירות באתר, ולפתחו, לפני שנתיים, את המזיאנו לקהה הרחוב.

בדומה לمعיניית אחרים הקיימים מהרי ירושלים, גם עזיזיאל הוא מעין שופע תדר. מכאן גם כוח המשיכה שהוא מקום בעניין קלאים לאורך ההיסטוריה. בארבע עונות חפירה נחשפו במקומות שרדי גדרות, דרכים ומרוגות קלאיות, וכן מערכת מים שהובילה את מי המעיין בניקבה תת קרקעית, אל שדי בריכות, שנבנו וושפכו מספר פעמים במשך מאות העשורים. השדרה כביש כדר וגה.

שורדי בית כדר וגה. כל אלה מעדים כי במקומות תקופות שונות עשוות חותם קלאיות, שהשתלבו בעורף הקלאי של ירושלים, וספקו לה מוצרי קלאיות ותשתייה.

סביר חוה כזאת, מימי בית ראשון, שכבר הונף הנפלא של עזיזיאל, הוקם המזיאנו.

וילה רומאית

אופיר נשמע ומתנגד אליו אין כו

אריה אוסור. מוזיאון עם דזוז מימי בית ראשון

צילום: יגיב דבורי

עוצם, כפי שניתנו לראות במצוות אמריקה ובתקופה זו, שם עדרין בונים כה, ומגיעים להישגים מרשימים. אז כמובן, השיטה הזאת היא לא פתרון לכל בעיות הבניה באך, אבל לפחות לא לפחות אותה באחדים מסוימים, שתכנית זאת מתאימה לדמי אמן אשר רוצה לבנות מהפכן בחצר, כדי שבעקבות המבנה תהיינה מוגנים, וזה יכול גם לסייע לאנשי תומאס פיסה בנוף ובביבה".

גם לבנות באבו יבשה אנתנו לא ידעים,��ען בצעיר אופיד. כדי לבנות בתכניתה זאת כמו שצידך, עלינו להפסיק את הערבים שכנו בארץ, ואלה, רובם כבר אינם בחים, והאתרים וקטים.

אופיד מתלהב: "מגיעה לעזקייעל גם כוכחות מהמנזר הערבי. כאן החדרים הבוגרים הערבים למוותתם. אבל לכלל הביצורים הירושלמיים, ובמיוחד הנורו, מלאו המזיאון פונקציות ערכיות וחינוכיות חשובות,onica אווירות האינסנסטן של ימינו, והפיזיות המהיר שחיל בסיטורות ומגנינים, שגרם לניכוד מוחלט סדר הגעריות כלפי כל מה שנקשר עם מלאכה. ביום ישבבים היילרים מכל הטלויזיה או המחשב, ובשbillim הסזון הוא עניין מוכן מאליו, שפניות בתוך אריה יפה בכלהו, וכדר גם היגר, וכל מבדך יוסטימ. כשאני היתי ילך, עמדנו שעות ליר בעלי מלאה, לראות איך הם שעבדים. הכל הולך ונעלם", אומר אופיד בעזב, "הכל מתדרדר. אני, בזורת, יודע, למשל, על סבביקת צורפות עתיקה בספט גורנולזיה. אני יודע עליה בתיאורית, אבל לא יכול לכצע באופן מעשי, וכטוני יש כטובנו רכיס אחרים. ואני נידלתי מחלוקת לזרופות".

החוויות החלה ונמשכה עד שנגמר התקציב. אז יצא אופיד לטסע ג'ויס תרומות נספף, למיטון המשדר החפרות. סופו, שלאחר 14 שנים ב"בצלאל" הפך אופיד להזוט מרכז המזיאון והאידאולוג שלו.

אופיד: "אני הוועש שתורמת לי למקום הרה בכדר שני, אמן מעצב, קורא לעצמי בעל מלאה. חשוב לי להזכיר בכדר, ואנשים יידעו להעיר תואר זה, שהולך ונעלם. בכלל תלאתה, תרומותי למקום בעשיות יותר מאשר אילו הייתה מנגנון כלבר".

"הקונפסציה שבניתו למקם בנייה על הגsoon של, ועל משאלות לבוי ביצור, כבעל מלאה. אני מביך מול המקום את צפיותי באבו יזר, וזה מתאים גם למקום".

הכל מתדרדר

שלושת תחומיות מחלק אופיד את סיפורו התרבותות החומרית: מזו וביגור, בניות, ומלאכות. "בעבר נעדרו המלאכות לספק דברי האדם. ביום זה מספקות את הצורך האסתטי. את הצורך האתורי מספקת התעשייה. גם הצורך האסתטי הוא לניטמי, ולכדו, לאזרך טיפוח המדיניות וההמשכיות, אני מעוניין לשמר את המלאכות הישנות, במיתרים קטנים, בסוגנות המזיאון הפעיל. קט למשל מלאכה כמו בנייה בכוז. וזה סכניתה בניה שנעלמה", והערך הזרוני שלו הוא

אריה אוסור. מוזיאון עם דזוז מימי בית ראשון

צילום: יגיב דבורי

עוצם, כפי שניתנו לראות במצוות אמריקה ובתקופה זו, שם עדרין בונים כה, ומגיעים להישגים מרשימים. אז כמובן, השיטה הזאת היא לא פתרון לכל בעיות הבניה באך, אבל לפחות לא לפחות אותה באחדים מסוימים, שתכנית זאת מתאימה לדמי אמן אשר רוצה לבנות מהפכן בחצר, כדי שבעקבות המבנה תהיינה מוגנים, וזה יכול גם לסייע לאנשי תומאס פיסה בנוף ובביבה".

גם לבנות באבו יבשה אנתנו לא ידעים, קובע בצעיר אופיד. כדי לבנות בתכניתה זאת כמו שצידך, עלינו להפסיק את הערבים שכנו בארץ, ואלה, רובם כבר אינם בחים, והאתרים יאנטם.

אופיד מתלהב: "מגיעה לעזקייעל גם כוותת מהמנזר הערבי. כאן החדרים הבוגרים הערבים למוותתם. אבל לכלל הביצורים הירושלמיים, ובמיוחד הנורו, מלאו המזיאון פונקציות ערכיות וחינוכיות חשובות,onica אווירות האינסנסטן של ימינו, והפיזיות המהיר שחיל בסיטורות ומגנינים, שגרם לניכוד מוחלט סדר הגערות כלפי כל מה שנקשר עם מלאכה. ביום ישבבים היילרים כל הטלויזיה או המחשב, ובשbillim הסוזן הוא עניין מוכן מאלי, שפניות בתוך אריה יפה בכלהו, וכדר גם הברה, וכל מבדך יוסטימ. כשאני היתי ילך, עמדנו שעות ליר בעלי מלאה, לראות איד וט שעבורם. הכל הולך ונעלם", אומר אופיד בעזב, "הכל מתדרדר. אני, בזורת, יודע, למשל, על סבביקת צורפות עתיקה בספט גורנולזיה. אני יודע עליה בתיאורית, אבל לא יכול לכצע באופן מעשי, וכטוני יש כטובי רכיש אחרים. ואני נידלתי מחלוקת לזרופות".

החוויות החלה ונמשכה עד שנגמר התקציב. אז יצא אופיד לטסע ג'ויס תרומות נספף, למיטון המשדר החפרות. סופו, שלאחר 14 שנים ב"בלאל", הפך אופיד להזוט מרכז המזיאון והאידיאולוג שלו.

אופיד: "אני הושב שתרומתי לפיקוד הרא בכדר שני, אמן מעצב, קורא לעצמי בעל מלאכה. חשוב לי להזכיר כך, שאנשים יידעו להעיר תואר זה, שהולך ונעלם. בכלל טלאטה, תרומותי לפיקוד בעשיות יותר מאשר אילו הייתה מנגנון כלבר.

"הקונפצייה שבניתו למקם בנייה על הבסוז שליל, ועל משאלות לבוי ביצור, כצלע מלאה. אני מביך מול המיקום את צפיפות באבו יוצר, וזה מתאים גם למקום".

הכל מתדרדר

שלושה תחומיות מחלק אופיד את סיפורו התרבותות החומרית: מזו וביגור, בניות, ומלאכות. "בעבר נעדרו המלאכות לספק דברי האדם. ביום זה מספקות את הצורך האסתטי. את הצורך האתורי מספקת התעשייה. גם הצורך האסתטי הוא לניטמי, ולכדו, לאזרך טיפוח המדיניות וההמשכיות, אני מעוניין לשמר את המלאכות הישנות, במיתרים קטנים, בסוגנות המזיאון הפעיל. קט למשל מלאכה כמו בנייה בכוז. וזה סכניתה בניה שנעלמה", והערך הזרוני שלו הוא

מהו המספר לעומת הנפקה

ידי אדריה אופיר ועמיתיו מבקשים לשמר מקצועות ומלאכות מן העבר, ולא רק ממשום שבחלקו ראוי להשתמש גם ביוםינו, אלא בעיקר כדי לקרב את הנער אל מלאכת הכתבים, שאינה מוכרת לו כלל.
לצורך זה הקימו את מוזיאון עזניייל בדורות ירושלים. שווה ביקור

מושחת זו עוסקים הילודים ליד נולדים, חלקם פרימיטיביסטים משוחרים, חלקם מודרניים למדרי, במלאכות הטוויה, הארגנה וצבעית צמר. בפינה אחרת עסוק ילדים בעבודות פסיפס, אונן יוכלו, לאחר שישולמו, לקחת עמם לבתיהם, מכורcas.

אין צורך להזכיר, שגם סדרנת הארכיאולוגיות היא "על אמרת", ולא רק משחק, שכן החפירות המתיקיות כאן מביכות, ודרשות לבקרים, ממצאים מרותקים.

אפשר מתרגש מתרשם עם כל קבוצת ילדים שמניעה למוקם, וננה להיווכח בתתgebנות מוציארים, המכרים במוקם. ד"ר אופיר, שעמד מושך 14 שנים בראש ההוג לצורפות ב"כטלאל", נטה את האקדמיה כדי להוציא בעל מלאכה, בדבריו. כיום הוא מסתפק באמנותו, הצרפונות, אותה הוא יוצר בסטרוי הרוסלמי שלו, המשמש גם כմשרד ניהול האתר עזניייל.

על עניין שימור המקצועות העתיקים לא נפל במקורה ובפתאום. כבר שנים כואב לנו, אישית, שאט מקצוע הנפוחות החליפה ברבות השנים המՏגרות. אופיר, ועוד איזה האבל של חברו, מחשיל אותו "הנפקה היה מפרק את הברזל, מושך בודר".

היא מתרכר, היה יכול להרחיב ולשנות צורתו, תוך תהליך החישול, בתוקפה הקרכובה לא חיבורו באמצעות ריתובים, כמו היום, ושפת החומר של הברזל בנטחות היהת שונה מזו של המՏגרות. אחריו עברות הירקע באה לדידי ביטוי הטקסטוריה של הברזל, וכן גם שפת החומר".

כך בברזל, וכך גם באבן. הבניה העתיקה, סבור אופיר, אפקטיבית הרבה יותר, וגם עשויה ומענית יותר, ויזואלית: "בשיטת הבניה העתיקה משתמשים באבניים, והטקטסורה שנוצרת יוצרת שטחי אבן בגדרים שונים. הות שבחנינה מתבצעת ללא מלט, תומכים את אבני הבניין בכך שתוקעים אבני קתנות בתוך אבני גדרות. בתוצאה מתכניתה עצה, מושרת הטקטסורה שהאבן יוצרת".

ככל, אופיר מיציר על שעבר זמנים של ערכי צורה וחומר, והפרקטיות והיעילות בכשנן, ענבים לין, ומוציאי חלב לגבינות. צריך להפסיק את התועלת המעשית בלבד. יש ערכיים נוספים, חשובים לא פחות".

בחוץ אלא העניין הזה, המזיאנו בעיר יעל. הלו נדרש בפתרונות אוחדים ובუיקר תורמים שיכללו לסייע באחזקה ושיפור המקום. הוא מרגיש, הוא אומר, כמעט כמו שאל המלך, שיצא לחפש אותן ומצא מולכה.

והنمשל? כשהחלה החפירות האריאולוגיות במקום, ציפו למצוא כאן שרידי הוות קאלמת קרונה, אבל בשם אומן לא ציפו לחשוף שרידי וילה מפוארת מן התקופה הרומית, מסוף המאה השנייה, בה התגorder עם משפטו קצי' בכיר בגבאי רומי. החפירות השפכו שרידי קירות מצוירים, ויציפת פסיפס מפואר, ששקמה לאחרונה, ובה מוטיבים אופיניים: סמלי עונת השנה, ורומיות של חיים ויצירויות מיתולוגיות.

הכלים, הארכיים וריפוי החרס שנמצאו במקום, נשאסו את חותם הלגionario הרומי העשורי, שנחנה בירושלים לאחר חורבן בית שני. בחצר הוילה נתגלו גם שני כתבי מרחץ, ולאחרונה נתגלתה במקום רצפת פסיפס נוספת, שטורה היטוב, ועליה צייר כוכב בעל ששה קצוות (נגן דוד).

אפשר נפעם מהתגליות. לדעתו עסוק בעלי הבית הרומיים, וכן עכירים ומשרתיהם.

במספר רב של מלאכות ואומנות, הלו קיינו היזוניות ווימוייות, ואת אלה הוא מבקש להחוות ולשמור כוים במודיאו.

כאמור, לא סתם מזיאנו, אלא מזיאנו טכנולוגי שוקק חיים, מרכז פעילות של סדראות ליליתן מקצועות הולכים ונעלמים. כרומה למעינות אחרים הבקעים מהרי ירושלים, גם עזניייל הוא מעין שופע תדרי. מכאן גם כוח המשיכה שהיה מקום בענייני חקלאים לאורך ההיסטוריה, ומוסקות בניי העמי החקלאים ווורמיים בתעלות, ונארחים בבריכות, יש סדראות שריינדרות, ררכדים ומזרגות חקלאיות, וכן מעכית מים שהובילה את מי המעיין בניקבה תת קרקעית, אל שדי בריכות, שנבנו וושפכו מספר פעמים במאה העשירות. עוד נמצא כאן כל חרס וכוכיות, שרידי בית בר ונתן.

כל אלה מעידים כי במקום פעלו תקופות שונות עשרות חותם חקלאיות, שהשתלבו בעורף החקלאי של ירושלים,

וסיפקו לה מוצריו חקלאות ותעשייה.

סביר חזה בזאת, מי מימי בית ראשון,

כשבדק הנו הפלא של עזניייל, הוקם המזיאנו.

את בלהה דברי

ד ד"ר אריה אופיר, צורף, ובუיקר ירושלמי, כורע, במנון, לאסוציאציה הראשונה שעלה מן המושג המוכר היטוב, "מזיאנו". הוא, מכל מקום, לא תכוון לסדרת מוגנים דוממים, הנציגים על הרצלת או תלולים, על הקירות, בשגה והקם בנהל רפאים, בסיכון לשכונותה והדרומיות של ירושלים, את מזיאנו עזניייל, יחד עם עמיתיו, אנשי טבע ואריאולוגים. אופיר – אמן ואיש אקדמיה, המעדיף להגדיר עצמו "בעל מלאכה" – וחבירו, התכוונו למשחו אחר, חי ותוסס. כה, שהמבקרים בו שותפים באופן פעיל בתצוגה. ובעצם, אפילו המילה תצוגה אינה מתאימה כאן.

המזיאנו עזניייל שומר את מרכיבי התרבות העתיקה, והופר אותם למציאות חייה ופעילה, באמצעות טכניקות עתיקות והתאמתן לצרכים המודרניים. כאן משתרמים, ושבים לחייה ולפעילות, מקצועות הולכים ונעלמים, כמו מטבח, הנפקות, למשל, שפינה את מקומו למסגרות, וכן ארגנה עכורה בפסיפס, ועוד.

תרומות מוגרים צבוריים, ובუיקר קרן ירושלים, הן שטייעו ל"עמותת עזניייל" להתחילה, לפני ארבע שנים, את אלה הוא מבקש להחוות באתר, ולפתחו, לפני שנים, את המזיאנו לחלק הרחב.

ברומה למעינות אחרים הבקעים מהרי ירושלים, גם עזניייל הוא מעין שופע תדרי. מכאן גם כוח המשיכה שהיה מקום בענייני חקלאים לאורך ההיסטוריה, ובארבע עונות חפירה נחשפו במקומות שריינדרות, ררכדים ומזרגות חקלאיות, וכן מעכית מים שהובילה את מי המעיין בניקבה תת קרקעית, אל שדי בריכות, שנבנו וושפכו מספר פעמים במאה העשירות. עוד נמצא כאן כל חרס וכוכיות, שרידי בית בר ונתן.

כל אלה מעידים כי במקום פעלו תקופות שונות עשרות חותם חקלאיות, שהשתלבו בעורף החקלאי של ירושלים, וסיפקו לה מוצריו חקלאות ותעשייה.

סביר חזה בזאת, מי מימי בית ראשון,

כשבדק הנו הפלא של עזניייל, הוקם המזיאנו.

מספר ונפקה

היה ים קיז' הם בשבע שעבר, כשירנו לעזניייל. אופיר היה שם, כמו במנון, והוא גם ילדים רבים מכמה גנים, ותלמידי בית ספר ירושלמיים. בחורשה

וילה רומאית

אופיד נשמע ומתנהג באילו אין כוים